

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ž 146

Text: Mt 9, 27 – 31 *Když šel Ježíš odtamtud dál, šli za ním dva slepci a křičeli: "Smiluj se nad námi, Synu Davidův!" A když vešel do domu, přistoupili ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: "Věříte, že to mohu učinit?" Odpověděli mu: "Ano, Pane." Tu se dotkl jejich očí a řekl: "Podle vaší víry se vám staň." A otevřely se jim oči. Ježíš jim pobrosil: "Ne, aby se to někdo dověděl!" Oni však šli a rozblásili ho po celé té krajině.*

Při každých bohoslužbách se modlíme: „Pane, smiluj se, Kriste, smiluj se, Pane, smiluj se.“ Pochopitelně to neříkáme tak excitovaně, jako ti dva slepci, o kterých jsme teď četli v evangeliu, kteří to na Ježíše přímo křičeli jako malí kluci. Ale jejich ukřičená modlitba má svůj důvod. Oba dva jsou slepí, takže nevědí, kde Ježíš je. Jejich životní prostor tvoří tma, nebo minimálně neschopnost rozeznávat, rozlišovat věci kolem sebe. A protože Ježíše nevidí, křičí do své tmy v naději, že se jim Ježíš odněkud ozve.

Oni totiž Ježíše hledají. Jdou cíleně za ním. A protože ho nevidí, tak se ho snaží vystopovat, objevit ho, narazit na něj. Tak jako my, kteří jsme přišli na tyto bohoslužby. Nejsme tu jen tak náhodou, ale proto, že hledáme Ježíše. Chceme se s ním potkat. Chceme s ním mluvit. Chceme, aby nás zaslechl. Proto i my se modlíme: „Pane, smiluj se!“ A já věřím, že jste to tak opravdu mysleli, když jste se tuto větu před chvílí modlili. Chcete, aby si vás Ježíš všimnul. Ale my jsme na tom úplně stejně, jako ti dva slepci. Protože my také Ježíše nevidíme. Oni doslova jen tak naslepo volají do té své tmy, jestli tam někde před nimi není Ježíš. Ale už toto volání naslepo nazývá evangelista Matouš následováním, i když je to spíše takové klopytání, jak naznačuje řecké slovo „ekolutchésan“. Ti slepí jdou za Ježíšem, aniž by ho viděli a křičí své modlitby do tmy před sebou v naději, že tam někde v té tmě před nimi musí být Ježíš, který jejich volání zaslechne. Jdou v naději, že se jim nakonec třeba i otevrou oči, a oni ho dokonce spatří tváří v tvář...

My také Ježíše nevidíme. Také občas pořádně nevidíme na tu cestu, po které šel a po které máme jít my. Víra, že to všechno jednou jasně uvidíme je součástí křesťanské naděje a křesťanského vyznání. Zatím jdeme tak trochu naslepo a vzájemně se jako církevní společenství podpíráme, jako ti dva slepci. A jako oni prosíme: „Smiluj se nad námi, Synu Davidův.“

Nevíme, jak ti dva rozuměli tomu titulu a proč ho použili. Možná to byla taková zbožná floskule, které sami nerozuměli, něco jako když my recitujeme: „Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého...“ V každém případě ten titul „Syn Davidův“ zaznívá rovněž při Ježíšově podivně triumfálním vjezdu do Jeruzaléma, kdy jeho královský průvod je tvořen dvěma půjčenými osly, z nichž na jednom Ježíš jede a druhý je k ničemu. Ježíš jako syn Davidův je králem, jehož lidem je hrstka slepých a chromých a jehož mezinárodní renomé spočívá v tom, že si ho všimla jedna kananejská žena.

Ti dva slepci ho nahánějí vlastně až do večera, kdy Ježíš jde domů spát. A ještě si můžeme všimnout toho, že Ježíš se jim neozve během jejich hlasité modlitební produkce, ale teprve v tichosti pokojíku, doma za zavřenými dveřmi, kam nedoléhá hluk ulice, v domácnosti, v soukromí, v jakémsi intimním ztišení, teprve tady s nimi Ježíš skutečně jedná. Oni také ti slepci šli tvrdě za svým a vecpali se mu až do domu. Podobně jako předtím jakási žena, která si dovolila překročit Ježíšovu komfortní zónu a dotkla se jeho šatů ve víře, že bude uzdravena. Nebo jako žena syrofeničanka, která si dovolila Ježíšovi drze oponovat, že i jako cizinka má také nárok na jeho pozornost. Nebo jako slepec u Jericha, který když se poslepu rozběhl směrem k Ježíši, bezhlavě odhodil svůj plášť ve víře, že už ho nebude potřebovat. Všechny tyto lidi Ježíš překvapivě za drzost jejich víry ocenil a dal je ostatním za vzor. K těm dvěma slepcům vlastně začíná mluvit až poté, co se drze vetřeli až k němu domů. Ona ta drzost víry totiž naznačuje, že věřící opravdu stojí o kontakt s Ježíšem ať to stojí, co to stojí. Proto Ježíš v takových chvílích mluví o veliké víře.

Nyní, když se ti dva slepí k Ježíšovi doslova vnutili, Ježíš už se ani neptá, co po něm chtějí a rovnou zkouší jejich víru: „Věříte, že to mohu učinit? Vy opravdu věříte, že vám mohu otevřít oči? Skutečně věříte, že mě můžete spatřit?“ Věříte, že mám takovou moc?“ Milí přátelé, to je Ježíšova otázka pro každého z nás. To je stejná otázka, jakou třeba dostávají rodiče při křtu dítěte: „Věříte, že Ježíš Kristus je náš jediný Spasitel a Pán?“ Odpověď těch dvou slepců byla jednoduchá: „Ano, Pane.“ Ale byla skutečně tak jednoduchá? Evangelista Matouš schválně nechává Ježíše mluvit jen obecně, abychom si tam mohli dosadit své vlastní otázky, problémy a bolesti. Vždyť nás často trápí jiné věci, než fyzická slepota. Často prostě nevidíme řešení svých problémů, býváme zaslepení, tápeme ve víře, nedohlédneme k naději, kterou nám Ježíš dává, máme pochybnosti o Boží moci, pochybujeme, že Ježíš může učinit v našem životě něco velkého, že může učinit víc, než doufáme. Proto se nás ptá: „Věříte, že to mohu učinit?“ Odpovědět jednoduše: „Věřím!“ není úplně snadné. Přesto ti dva takto odpověděli: „Ano, Pane, věříme.“ A když toto vyznali, tu se dotkl jejich očí a řekl: „Podle vaší víry se vám staň“. A otevřely se jim oči. Celé to ale vyznívá tak, že Ježíšovi jde především o tu víru. I my smíme věřit, že po vezdejších tápání a nejistotě, jednou uzzíme, co jsme nebyli schopni vidět a pochopíme, co jsme nechápali. Už dnes leckomu Bůh podkrývá tajemství víry a člověk může zahlédnout něco z Božích záměrů. Ale někdy také zůstáváme slepí a nevědoucí. Nevíme, proč se některé věci staly tak jak se staly. Jde ale o to, abychom uvěřili, že Bůh má moc ještě nám leccos zjevit, ukázat, a my pochopíme, co jsme dosud nechápali. Věříme, že to může učinit? Že může otevřít naše oči? Občas se to stane. A my zažijeme zvláštní prozření. A najednou chápeme, rozumíme, vidíme to jasně a zřetelně.

Jenže, znáte to. Člověk, který najednou něco pochopí, něčemu porozumí, dokáže být pro své okolí i nesnesitelný. Najednou rozdává rozumy, tváří se, že všechno vidí nejlépe a je nejchytřejší ze všech. I někteří křesťané tak mohou působit na své okolí. Ježíš ale uzdraveným slepcům pohrozil: „Ne, aby se to někdo dověděl!“ Jenže přetlak nového poznání a zážitek ze setkání s Ježíšem je u nich přece jen silnější. A tak oni přesto šli a rozhlásili ho po celé té krajině.“ Tak jako předtím si nedali pokoj, dokud Ježíše nenašli a nesetkali se s ním osobně, tak ani nyní se nedali odradit od vydávávání svědectví o své zvláštní zkušenosti, kterou právě prožili. Ano, Ježíš nechtěl, aby z něj lidová tvořivost udělala pouhého divotvorce. Protože on měl to nejdůležitější poslání teprve před sebou. Ukřížování a vzkříšení. Víra v Ježíše, to není jen nadšení z uzdravení, prozření a pochopení, ale také kříž a hrob. A až potom, až bude jasné, že smrt je poražena a život zvítězil, ať si učedníci jdou třeba do celého světa a všude tam vyhlásí Ježíšovo evangelium. Pak bude potřeba zvěstovat, rozhlášovat a povolávat k následování. Pak to Ježíš učedníkům rovnou přikáže a řekne jasně: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, hledáme tě, a přitom všelijak tápeme, ale věříme, že to má smysl. Že máš moc nám otevřít oči, abychom viděli aspoň tolik, kolik je třeba k následování, k cestě víry, i kdyby vedla skrze utrpení a bolest. Děkujeme, že na horizontu naše víra nevidí smrt, ale vzkříšení těla a život věčný. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, slyš naše modlitby, ve kterých se dovoláváme tvé moci a milosti. Prosíme za lidi kolem nás. Prosíme za děti, které vyrůstají v našich rodinách. Kéž nabydou zkušenosti, jak se modlit, jak číst tvé slovo, jak hledat tvou tvář, jak získat životní moudrost, jak znát tvůj hlas. Modlíme se i za děti z neúplných rodin, nebo za děti s postižením a nemocné. Modlíme se za děti z ulice nebo v dětských domovech. Prosíme za mladé lidi, hledající svoji životní cestu a toužící po vztahu. Kéž poznají, že vztah s tebou je na prvním místě a ovlivňuje všechny další vztahy. Modlíme se za všechny, kdo žijí manželským životem, dej, ať zvládají všechny nástrahy a zkušky společného života. Modlíme se za rodiče, kteří žijí a vychovávají děti. Kéž tak činí zodpovědně s vědomím, že děti nejsou jejich vlastnictvím, ale že je vychovávají pro tebe. Modlíme se za ty, kdo mají nouzi a nemohou vyjít s penězi. Prosíme za ty, kdo pečují o nemocné, kdo se starají o uprchlíky nebo bezdomovce. Modlíme se za pokoj v rodinách, ve společnosti i mezi národy. Prosíme za mír na Ukrajině i jinde ve světě. Prosíme o smílování nad tímto světem, kde svou moc projevuje hřích a zlo. Modlíme se za církev, aby byla městem ležícím na hoře, které je vidět ze všech stran. Prosíme za život v našem sboru, ať je svobodný a plný radostí z tvé moci. Modlíme se za jednání synodu, které začne příští týden. Prosíme o vedení Duchem svatým a moudrost pro všechny synodály. Pane Ježíši Kriste, ty jsi hlava církve a jsme tvým tělem. Kéž plníme své poslání ve shodě s vůlí našeho nebeského Otce. Amen.*